

ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΟΡΤΕΡ

Πορφυράνα

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ'___

ΑΓΚΥΡΑ

Πολυάλλα

Το παιχνίδι της χαράς

Σύνθεση εξωφύλλου: *Δημήτρης Αρβανίτης*
Εικόνα εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*

© 2003 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ»

Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε., η παρούσα νέα έκδοση
Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Αγ. Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800 έως 210 2693805, Fax: 210 2693806-7
e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-234-030-4

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΟΡΤΕΡ

Πολυάννα

Το παιχνίδι της χαράς

Απόδοση

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

αγκυρα

Η ΜΙΣ ΠΟΛΥ

Ενα πρωινό καλοκαιρινό, Ιούνιο μήνα, η μισ Πόλυ μπήκε κάπως βιαστικά στην κουζίνα της. Συνήθως, η μισ Πόλυ δεν έδειχνε ποτέ της βιαστική. Καυχιότανε, μάλιστα, γιατί πάντοτε διατηρούσε την ηρεμία της. Σήμερα, όμως, βιαζόταν αληθινά.

Η Νάνσι, που έπλενε τα πιάτα στο νεροχύτη, την κοίταξε παραξευμεμένη. Πριν από δυο μήνες μόνο, είχε μπει υπηρέτρια στη μισ Πόλυ, αλλά είχε κιόλας προσέξει πως η κυρία της δεν βιαζόταν ποτέ.

– Νάνσι!

– Κυρία! απάντησε πρόσχαρη η Νάνσι, εξακολουθώντας να σκουπίζει την κατσαρόλα που κρατούσε στα χέρια της.

– Νάνσι, όταν σου μιλάω, θέλω να σταματάς τη δουλειά σου και να μ' ακούς.

Η φωνή της μισ Πόλυ ήταν αυστηρή. Η Νάνσι κοκκίνισε και της έπεσαν από τα χέρια η κατσαρόλα και το πανί που κρατούσε, πράγμα που την έκανε να σαστίσει περισσότερο.

– Μάλιστα, κυρία. Κατάλαβα, κυρία, μουρμούρισε, σκύβοντας βιαστικά να σηκώσει την κατσαρόλα. Δεν σταμάτησα τη δουλειά μου, γιατί μου είπατε σήμερα το πρωί πως έπρεπε να πλύνω γρήγορα τα πιατικά...

Η κυρία της σούφρωσε τα φρύδια.

– Φτάνει, Νάνσι. Δεν σου ζητώ εξηγήσεις. Σου ζητώ μόνο να προσέχεις όταν μιλάω.

Η Νάνσι πήγε ν' αναστενάξει, αλλά κρατήθηκε. Αναρωτιόταν αν θα κατόρθωνε καμιά φορά να ευχαριστήσει τη μις Πόλυ. Δεν είχε ποτέ της, ως τότε, πάει υπηρέτρια, αλλά η αρρώστια της μπτέρας της, που ήταν χήρα, κι είχε ν' αναστήσει τρία παιδιά, πιο μικρά από τη Νάνσι, την είχε αναγκάσει να ζητήσει μια δουλειά για να βοηθήσει, κι ήταν ευχαριστημένη που βρήκε μια θέση σ' εκείνο το μεγάλο σπίτι που ήταν χτισμένο στην κορυφή του λόφου. Η Νάνσι έμενε σ' ένα χωριό, πέντε χιλιόμετρα μακριά. Είχε ακούσει να μιλάνε για τη μις Πόλυ Χάριγκτον, την ιδιοκτήτρια του παλιού κτήματος των Χάριγκτον, μια απ' τις πιο πλούσιες μέσα στην πόλη. Είχε μπει λοιπόν υπηρέτρια, εδώ και δυο μήνες. Κι έτσι, γνώρισε τη μις Πόλυ, μια κυρία αυστηρή, με πρόσωπο αγέλαστο, που σούφρωνε τα φρύδια της αν έπεφτε στο πάτωμα ένα μαχαίρι, ή αν έκλειναν κάπως απότομα μια πόρτα, και που δεν χαμογελούσε ποτέ, ακόμα κι αν τα μαχαίρια κι οι πόρτες δεν έκαναν κανένα θόρυβο.

– Όταν τελειώσεις την πρωινή δουλειά σου, Νάνσι, είπε η μις Πόλυ, θα πας να καθαρίσεις τη σοφίτα και θα βάλεις μέσα ένα κρεβάτι εκστρατείας. Φυσικά, θα σκουπίσεις και θα καθαρίσεις αυτό το δωμάτιο, αφού βγάλεις πρώτα όλα τα κιβώτια που βρίσκονται εκεί μέσα.

– Μάλιστα, κυρία. Και πού θα τα βάλω αυτά τα κιβώτια;

– Στην αποθήκη.

Η μις Πόλυ δίστασε για λίγο, κι έπειτα συνέχισε:

– Μου φαίνεται πως θα πρέπει να σου πω από τώρα, Νάνσι, ότι η ανιψιά μου, η μις Πολυάννα Βιτιέ, θα 'ρθει να μεί-

Ήτανε ευχαριστημένη που βρήκε μια θέση σ' εκείνο το μεγάλο σπίτι.

νει μαζί μου. Είναι έντεκα χρονών και θα κοιμάται σ' εκείνο το δωμάτιο.

– Θα 'ρθει ένα κοριτσάκι εδώ, μισ Χάριγκτον; Α! Τι καλά που θα 'ναι! είπε η Νάνσι, που θυμήθηκε πόσο χαρούμενο έκαναν το σπίτι τους, στο χωριό, οι αδερφούλες της.

– Καλά θα 'ναι; Δεν είναι ακριβώς η κατάλληλη λέξη, αποκρίθηκε η μισ Πόλυ απότομα. Αλλά φυσικά, έχω την πρόθεση να κάνω ό,τι μπορώ να πάνε όλα καλά. Μου φαίνεται πως είμαι καλή και ξέρω το καθήκον μου.

Η Νάνσι κοκκίνισε.

– Ασφαλώς, κυρία. Σκέφτηκα μόνο πως ένα κοριτσάκι θα σας διασκέδαζε, μουρμούρισε.

– Ευχαριστώ, αποκρίθηκε η κυρία της, απότομα. Δεν βλέπω όμως να μου χρειάζεται διασκέδαση...

– Ασφαλώς, θα είστε ευτυχισμένη που θα 'χετε κοντά σας το παιδί της αδερφής σας, τόλμησε να πει η Νάνσι, που καταλάβαινε πως έπρεπε να προετοιμάσει, με κάποιον τρόπο, μια καλή υποδοχή στη μικρούλα, ολομόναχη και ξένη.

Αλλά η μισ Πόλυ πειράχτηκε.

– Μα την αλήθεια, Νάνσι, επειδή είχα μια αδερφή αρκετά κουτή, ώστε να παντρευτεί και να κάνει παιδιά, τη στιγμή που υπάρχουν τόσα στον κόσμο, δε θα πει μ' αυτό πως εγώ θα 'μαι ευτυχισμένη να τ' ανατρέφω. Αλλά όπως σου είπα και πριν, ξέρω το καθήκον μου. Πρόσεξε να καθαρίσεις καλά όλες τις γωνιές, πρόσθεσε, βγαίνοντας απ' την κουζίνα.

– Μάλιστα, κυρία, απάντησε η Νάνσι αναστενάζοντας και ξαναπήρε την κατσαρόλα, που δεν είχε προφτάσει να την καθαρίσει.

Όταν γύρισε στο δωμάτιό της, η μισ Πόλυ ξαναδιάβασε το γράμμα, που είχε πάρει δυο μέρες πριν, από μια μακρινή πο-

λιτεία της Δύσης και που της είχε προξενήσει μια τόσο δυσάρεστη έκπληξη. Το γράμμα είχε επιγραφή: «Μις Πόλυ Χάριγκτον, Μπέλντιγκσβιλ, Βερμόντ» κι ήταν αυτό:

«Αγαπητή κυρία,

Με λύπη μου σας αναγγέλλω πως ο αιδεσιμότατος Τζον Βιτιέ πέθανε πριν από δυο βδομάδες, αφήνοντας ορφανό ένα κοριτσάκι έντεκα χρονών. Δεν άφησε τίποτε άλλο, εκτός από μερικά βιβλία, γιατί, καθώς θα ξέρατε ασφαλώς, ήταν πάστορας σε μια μικρή εκκλησία με μικρό μισθό.

Ήταν, νομίζω, σύζυγος της μακαρίτισσας της αδερφής σας, αλλά καθώς είχα καταλάβει απ' όσα έλεγε, οι οικογενειές σας δεν είχαν στενές σχέσεις. Είχε την ελπίδα, όμως, πως για χάρη της αδερφής σας, θα θέλατε ν' αναθρέψετε το παιδί. Και γι' αυτό σάς γράφω.

Το κοριτσάκι θα είναι έτοιμο να φύγει όταν λάβετε αυτό το γράμμα και, αν θέλετε πραγματικά να το αναλάβετε, σας παρακαλούμε να μας ειδοποιήσετε αμέσως, γιατί ο κ. και η κ. Γκρέι πρόκειται να φύγουν σύντομα προς τ' Ανατολικά και θ' αναλάμβαναν να συνοδέψουν τη μικρή ως τη Βοστόνη, όπου θα την έβαζαν στο τρένο για την Μπέλντιγκσβιλ. Φυσικά, θα σας ειδοποιήσουμε ποια μέρα θα φτάσει εκεί η Πολυάννα.

Με την ελπίδα πως σύντομα θα έχω απάντησή σας.

*Διατελώ μετά σεβασμού
Ιερειάς Ο. Γουάιτ»*

Η μις Πόλυ δίπλωσε το γράμμα, σουφρώνοντας τα φρύδια της και το 'βαλε στο φάκελό του. Είχε απαντήσει, την προηγούμενη μέρα, πως θ' αναλάμβανε τη μικρή. Ήξερε καλά το καθήκον της, όσο δυσάρεστο κι αν της ήταν.

Καθισμένη τώρα, με το γράμμα στα χέρια, άρχισε να σκέφτεται την αδερφή της, την Τζένη, τη μητέρα του κοριτσιού, και μάλιστα, την εποχή που η Τζένη, είκοσι χρονών τότε, είχε επιμείνει να παντρευτεί τον νεαρό πάστορα, μόλο που η οικογένειά της δεν ήθελε αυτό το γάμο. Ένας άλλος, πλούσιος, την ζητούσε, κι η οικογένεια τον προτιμούσε, αλλά όχι και η Τζένη. Ο πλούσιος ήταν πολύ μεγαλύτερος στην ηλικία, ενώ ο πάστορας δεν είχε παρά τα νιάτα του. Η Τζένη προτίμησε αυτά –ίσως ήταν πιο φυσικό– κι έτσι τον παντρεύτηκε κι έφυγε μαζί του.

Τότε έκοψε κάθε δεσμό με την οικογένειά της. Η Πόλυ το θυμότανε καλά, μόλο που, την εποχή εκείνη, δεν ήταν παρά μόνο δεκαπέντε χρονών. Η οικογένειά της δεν είχε πια καμιά σχέση με τη γυναίκα του πάστορα. Η Τζένη έγραφε κάθε τόσο και τους είχε ενημερώσει πως έβγαλε το τελευταίο της μωρό «Πολυάννα», όπως λέγονταν οι δυο αδερφές της, η Πόλυ και η Άννα. Τ' άλλα της παιδιά είχαν πεθάνει όλα. Αυτό ήταν το τελευταίο της γράμμα. Έπειτα από μερικά χρόνια, έμαθαν το θάνατό της, από ένα σύντομο γραμματάκι που τους είχε στείλει ο πάστορας.

Στο μεταξύ, η ζωή είχε ακολουθήσει το δρόμο της στο μεγάλο σπίτι, που ήταν χτισμένο στην κορυφή του λόφου. Η μισ Πόλυ, με τα μάτια καρφωμένα στην κοιλάδα, που απλωνόταν μακριά, σκεφτότανε τις αλλαγές που είχαν φέρει στη ζωή της αυτά τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια.

Ήταν τώρα σαράντα χρονών και μόνη στον κόσμο. Πατέρας, μητέρα, αδερφές – όλοι είχαν πεθάνει. Εδώ και πολλά χρόνια, διπύθνε αυτή το σπίτι και την περιουσία, που είχε αφήσει ο πατέρας της.

Μερικοί έδειξαν πως την συμπονούσαν για τη μοναχική ζωή που ζούσε και την συμβούλεψαν να πάρει καμιά γυναίκα για

συντροφιά, αλλά δεν δέχτηκε ούτε τη συμπάθειά τους, ούτε τις συμβουλές τους. Δεν ήταν ολομόναχη, έλεγε, γιατί της άρεσε να μένει μόνη με τον εαυτό της. Αγαπούσε την ησυχία. Τώρα, όμως...

Η μισ Πόλυ σηκώθηκε, σφίγγοντας τα χείλη της. Ήταν, ασφαλώς, ευχαριστημένη με τον εαυτό της, γιατί ήταν μια καλή γυναίκα που, όχι μόνο ήξερε το καθήκον της, αλλά είχε κι έναν χαρακτήρα αρκετά δυνατό, ώστε να κάνει ό,τι της επέβαλλε το καθήκον. Μα... Πολυάννα! – τι γελοίο όνομα!

Στο βιβλιοπωλείο
της γειτονιάς σας,
θ' ανακαλύψετε τη συνέχεια!

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Μπείτε στο
www.e-agyra.gr
και βρείτε πολλά ακόμη
υπέροχα, συναρπαστικά βιβλία.

Πολυάννα

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Η ηρωίδα-σύμβολο της αισιοδοξίας και της ελπίδας

Ένα μυθιστόρημα που αγαπήθηκε όσο λίγα παιδικά βιβλία και μεταφράστηκε σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Η ιστορία της Πολυάννας είναι τόσο συναρπαστική και γεμάτη από μηνύματα αισιοδοξίας, ώστε τη διαβάζουν με την ίδια ευχαρίστηση τόσο οι μικροί όσο και οι μεγάλοι.

Η Πολυάννα είναι ένα κοριτσάκι που πηγαίνει να ζήσει με τη θεία της, η οποία δεν συμπαθεί τα παιδιά. Είναι ένα κοριτσάκι με χρυσή καρδιά και μεγάλη ζωτικότητα. Ο πατέρας της, ένας φτωχός ιεραπόστολος, της είχε μάθει να παίζει το «Παιχνίδι της χαράς», που είναι το μυστικό της ανθρώπινης ευτυχίας. Το κοριτσάκι, που θέλει να βλέπει γύρω της ανθρώπους χαρούμενους, μαθαίνει σ' όσους γνωρίζει, να παίζουν αυτό το περιφημο παιχνίδι.

Με την ευθύτητα του χαρακτήρα της, με την πρόσχαρη πάντοτε διάθεσή της και κυρίως με την αισιοδοξία της η Πολυάννα κατορθώνει, όχι μόνο να αλλάξει τον δύστροπο χαρακτήρα της θείας της, αλλά και να ξαναφέρει την ευτυχία και τη χαρά μέσα σ' εκείνο το πελώριο αρχοντόσπιτο.

Πρόκειται για ένα μυθιστόρημα συγκινητικό, που αποπνέει το άρωμα της αισιοδοξίας και πολλές φορές φέρνει δάκρυα στα μάτια και χαμόγελα στα χείλη, καθώς η Ελεανόρ Πόρτερ αφηγείται μια ιστορία πέρα για πέρα ανθρώπινη.

Για παιδιά από 9 χρονών και πάνω

ΚΩΔ.: 28601

ISBN: 978-960-547-049-4

9 789605 470494

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ